

ODPOVĚZ

Jaké máme souhlásky?	Jaké jsou samohlásky?
Jaké jsou souhlásky měkké?	Jaké známe druhy vět? Jaká znaménka píšeme na konci těchto vět?
Jaké jsou souhlásky tvrdé?	Slabikuj slovo: uklidnit
Slabikuj slovo: naučit se	Slabikuj slovo: ukazovat
Jak poznáme podstatné jméno?	Jak poznáme přídavné jméno?
Jak poznáme sloveso?	Jak poznáme předložku?
Přidej alespoň tři přídavná jména ke slovu ŠKOLA	Přidej alespoň tři přídavná jména ke slovu RODIČE
Přidej alespoň tři přídavná jména ke slovu PRÁZDNINY	Přidej alespoň tři přídavná jména ke slovu LES

H, CH, K, R, D, T, N, Ž, Š, Č, Ř, C, J, B, F, L, M, P, S, V, Z	A, E, I, Y, O, U
Ž, Š, Č, Ř, C, J, Ď, Ť, Ň	oznamovací – tečka tázací – otazník rozkazovací, přací - vykřičník
H, CH, K, R, D, T, N	U-KLID-NIT
NA-U-ČIT SE	U-KA-ZO-VAT
Názvy osob, zvířat, věcí, dějů. Ukážeme si na ně TEN, TA, TO, TI, TY	Vlastnosti osob, zvířat, věcí a dějů. Ptáme se JAKÝ, KTERÝ, ČÍ?
Vyjadřuje činnost, stav, změnu stavu. Co kdo dělá.	Stojí před podstatným jménem, přídavným jménem, číslovkou. Např. u domu, pod oknem...
např. KRÁSNÁ, VESELÁ, NUDNÁ, ZAJÍMAVÁ....	např. MILÍ, STAROSTLIVÍ, HODNÍ, VESELÍ, SMUTNÍ, STAŘÍ, MLADÍ
např. DLOUHÉ, KRÁTKÉ, DOBRÉ, TEPLÉ, LETNÍ, ZIMNÍ	např. TMAVÝ, HUSTÝ, SLUNNÝ, VYSOKÝ, ŠUMAVSKÝ, HORSKÝ

Vymysli a dopiš smysluplné VĚTY podle slovních druhů:

přídatné jméno	podstatné jméno	sloveso	předložka	podstatné jméno
	škola			
Krásná				
		spí		
			pod	stromem

V textu podtrhni

- ✓ červeně podstatná jména
- ✓ zeleně slovesa
- ✓ modře přídatná jména
- ✓ černě předložky

ŠNEČÍ POHÁDKA

Představte si, jak by se vám žilo, kdybyste si svůj domeček pořád nosili na zádech. Kdykoliv by začalo kapat nebo byste se cítili unavení, mohli byste se prostě schovat, přečkat déšť nebo si vydechnout. A přesně takový domeček měla na zádech Zorka, roztomilá šnečí holka.

Vás asi napadlo, že byste byli úplně šťastní. Jenže Zorka nebyla! Všichni šneci široko daleko totiž měli krásně vybarvené ulity. Byly pruhované, žíhané nebo jednobarevné a krásně lesklé. Zorka měla ulitu světle hnědou, bez jediného proužku a celou ušmudlanou. Ostatní šnecci se jí sice nijak neposmívali, často se ale podívovali, co že se to Zorce s její ulitkou stalo, že vypadá tak obyčejně.

Jak unesené dračí vejce změnilo lidi

Kdysi dávno v jednom předalekém království žila princezna jménem Sofie. Byla zamilovaná do rytíře Adama a on zase do ní. Mělo to však jeden háček – Sofiin otec, král, tvrdil, že princezna by si měla vzít někoho urozeného, nejlépe prince. Ne nějakého rytíře.

Sofie ale Adama skutečně milovala a stále dokola tatínka prosila, ať jim povolí svatbu. Trvalo to, ale král nakonec ustoupil. Řekl, že pokud Adam získá dračí vejce jako důkaz své lásky k Sofii, tak jim sňatek nejen povolí, ale také jim zařídí tu největší a nejkrásnější svatbu, která svou krásou vstoupí do historie. Že díky tomu uzná, že je Adam odvážný, silný a hodný srdce jeho dcery.

Adam nezaváhal ani minutu a i přes obavy své milované se vydal do dračí jeskyně na vrcholku nedaleké hory. Zastihl dračici, zrovna když spala. Vejce jí leželo u boku. Adam se tak tiše, jak jen dokázal, proplížil blíž, opatrně uchoпил vejce a tiše se zase vyplížil ven. To nebylo vůbec těžké, pomyslel si, a vydal se zpátky do království.

Když král viděl, že to Adam dokázal, byl poněkud překvapený, avšak dodržel své slovo a začal Sofii s Adamem zařizovat tu nejkrásnější svatbu. Oba byli velmi šťastní. Byl tu však někdo, kdo šťastný nebyl – dračice. Přišla o své nenarozené dráčátko a cítila takový smutek a zoufalství, že nevěděla, co si počne. Když se jí však podařilo zklidnit mysl, zachytila Adamův pach. Vydala se za ním.

Dračice, plná vzteku, zoufalství a strachu, procházela s horkou párou vycházející jí z nozder městem. Lidé s křikem utíkali a zavírali se do svých příbytků. Dračice si jich nevšimla. Šla jen za pachem toho únosce.

Došla až na královské nádvoří. Dračice zařvala bolestným, avšak hrůzu nahánějícím řevem a pronesla: „Kde je mé vejce?! Nikdy jsem vám nic neudělala! Žila jsem si spokojeně ve své jeskyni a čekala, až se největší štěstí mého života vylihne! A vy jste mi ho sprostě vzali!“ Zařvala tak, že jí z úst vyšlehl oheň. Podpálil velký bílý oblouk, který tam byl připravený na svatbu.

Z hradu vystoupili na nádvoří král s Adamem, oba připraveni hrad bránit. Adam se nejistě zeptal: „Tobě chybí tvé dráčátko?“

„Samozřejmě, že mi chybí! Tobě by snad nechybělo vlastní dítě, ty prašivý člověče?! Vraťte mi mé vejce a já vás nechám žít!“ Odpověděla zuřivě dračice.

Všichni byli zaskočení. Netušili, že draci mají city jako lidé. Že by je mohla ztráta potomka tolik trápit. Z hradu vyběhla Sofie a žádala oba muže, ať dračici její vejce vrátí. Že ona o žádný důkaz lásky stejně nestála. Král chvíli váhal, ale Adam se Sofií souhlasil.

Všichni zmizeli v hradu a během chvíle vyšli ven s malým, již vylíhnutým dráčkem. Bylo vidět, že je vystrašený, ale jakmile spatřil maminku, rozeběhl se k ní. Dračice se rozbrečela dojetím, že je její mládě živé a zdravé. A dokonce už i vylíhnuté! Mrzelo ji, že propásla chvíli, kdy se prodralo tvrdou skořápkou na svět, ale byla ráda, že je v pořádku.

Odvedla dráče od lidí pryč, do bezpečí. Lidé v království si díky ní uvědomili, že ostatní živí tvorové jsou stejně citliví jako lidé. Že by se k nim měli chovat lépe a ctít je, jako by skutečně byli lidmi. Od té doby už na draka ani žádného jiného nevinného tvora nikdo bezdůvodně nezaútočil. Ačkoliv to nebylo zrovna to, co král zamýšlel, právě tím se svatba Adama a Sofie skutečně zapsala do historie.

1. Kdo byla Sofie, Adam a pan král?
2. Proč se Adam vydal hledat draka?
3. Co Adam dračici ukradl?
4. Proč šla dračice do království?
5. Chtěla dračice někomu ublížit?
6. Co se stalo s vejcem?
7. Jak tento příběh změnil lidi v království?
8. Líbila se ti tato pohádka? Proč?

1) přečti si příběh

2) VYMYSLI konec příběhu o šnečkovi

Představte si, jak by se vám žilo, kdybyste si svůj domeček pořád nosili na zádech. Kdykoliv by začalo kapat nebo byste se cítili unavení, mohli byste se prostě schovat, přechkat déšť nebo si vydechnout. A přesně takový domeček měla na zádech Zorka, roztomilá šnečí holka.

Vás asi napadlo, že byste byli úplně šťastní. Jenže Zorka nebyla! Všichni šneci široko daleko totiž měli krásně vybarvené ulity. Byly pruhované, žíhané nebo jednobarevné a krásně lesklé. Zorka měla ulitu světle hnědou, bez jediného proužku a celou ušmudlanou. Ostatní šnečci se jí sice nijak neposmívali, často se ale podívovali, co že se to Zorce s její ulitkou stalo, že vypadá tak obyčejně.

ZAMYSLI SE

- ✓ K označenému podstatnému jménu vymysli přídavné jméno
- ✓ Ať má ale vyprávění smysl!
- ✓ Střídejte se po větách.
- ✓ Zkuste moc neopakovat přídavná jména. Buďte originální!

V **říši** za **kopci** a **údolími** stál **hrad** s **věží**. Ve **věži** žila **princezna**. Když se dívala z **okna věže**, její **vlasy** jí vlály po větru. V této věži žila už několik let. Uvěznil ji tam **král** z vedlejšího království.

Když byla skoro dospělá, **král** chtěl, aby si ho vzala za muže. To **princezna** odmítla, a tak jí zavřel do **věže**.

Princezna tedy mohla jen čekat, jestli ji někdo vysvobodí a pomůže jí. Mnoho **princů** se snažilo dostat **princeznu** z **věže** ven. Nedokázali ale přijít na to, jak si odemknout a otevřít tolik **zámků a dveří**, které princeznu věznily.

Jednou večer, když princezna skoro spala, přiletěl na okno věže **ptáček**. V zobáčku měl **lístek**. Princezna hned vstala a **lístek** si přečetla. Bylo tam napsáno: „Milá princezno, vím, jak se trápíš. Poznám ti to na **očích**. Každý den tě vidím v **okně** a přemýšlím, jak tě vysvobodit. A já na to přijdu. Nevzdám to.“ **Princezna** se usmála a vykukovala z **okna**. Chtěla vědět, kdo jí poslal **vzkaz**. Nikoho ale neviděla.

Další den **ptáček** přiletěl zase a donesl jí kousek **čokolády**. Další den trochu **ovoce**. A tak to pořád pokračovalo. Princezně se zase vrátil **úsměv** na **tvář** a každý den se těšila na to, až přiletí ptáček se vzkazem.

Po nějaké době brzo ráno **princeznu** probudil **ruch**. Bylo to **bouchání a cinkání**. Posadila se na **postel** a zaposlouchala se. Ten **hluk** se přibližoval. Princezna dostala **strach**. Schovala se za **roh** své postele do stínu, kde ji nikdo nemohl vidět.

Najednou se **dveře** začaly otřásat. V tu chvíli se otevřely **dveře**. Princezna tomu nemohla uvěřit. Po tolika letech měla otevřenou věž. Do věže vstoupil **muž**. Tu najednou mladík promluvil: „Princezno, vím, že tady jsi. Nemusíš se mě bát. Jsem ten, kdo ti posílal **ptáčka** do okna. Nejsem **princ** ani žádný **rytíř**. Jsem obyčejný zámečník.

